

Divina Vindecare

Numărul 24
Decembrie 2011

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorocți:
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită,
să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Cine a avut nevoie de Jertfă?	Pag. 3
2. De ce S-a născut Isus pe pământ	Pag. 6
3. Viața în Hristos	Pag. 12
4. Întâmplări remarcabile prin rugăciune și credință - partea a 9-a	Pag. 17

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Cine a avut nevoie de Jertfă?

Ken Corklin, Ianuarie 2008

„Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu”. (Romani 3:23-25)

Vă invit să vă gândiți la acest text pentru a descoperi ceea ce el exprimă cu adevărat. Aici este folosit un cuvânt pe care doresc să-l examinăm în mod deosebit, și anume, cuvântul „ispășire”. Știm noi ce este o ispășire? Dicționarul „Webster’s” este un dicționar american, iar Webster a fost un om care a trăit în secolul 19. El a fost unul dintre primii care au avut ideea de a forma un dicționar. În versiunea originală a dicționarului său, există o mulțime de definiții care sunt foarte folositoare, atunci când sunt aplicate traducerii „King James” a Bibliei și asta pentru că limba este foarte apropiată de cea din timpul respectiv, iar acest dicționar conține de asemenea și o mulțime de definiții teologice.

Așadar, acest dicționar conține două definiții pentru „ispășire”. Prima afirmă că ispășirea este „actul de a satisface mânia și de a concilia favoarea unei persoane ofensate, actul de a face favoare”. Cred că această definiție este foarte bine înțeleasă de păgânii care vor fi pe deplin de acord cu ea.

Atunci când Adam și Eva au păcătuit, Dumnezeu a venit la ei, iar Biblia ne spune că li s-a dat haine, și nu numai atât, dar și câteva explicații despre păcat și despre prețul care trebuia plătit și despre Cel care urma să vină.

Câțiva ani mai târziu, Cain și Abel au vrut să-și ofere jertfele și ni s-a povestit ceea ce s-a întâmplat, în Geneza, capitolul 3. Abel a adus o jertfă care reprezenta ceea ce a făcut Dumnezeu pentru omenire, în timp ce Cain a decis că va aduce o jertfă aleasă de el, ceva ce reprezenta munca mâinilor sale. Biblia ne spune că Dumnezeu nu a acceptat jertfa lui Cain.

Vedeți, Dumnezeu era încă într-o strânsă părtășie cu oamenii atunci. Aici, în capitolul 3 din Geneza, Dumnezeu încă vorbea cu Abel și Cain. Acesta din urmă a adus o jertfă nepotrivită, iar Dumnezeu i-a spus: „Uite, dacă vei aduce jertfa potrivită, o voi primi ca pe cea a lui Abel”. Dumnezeu încă vorbea cu el. În mila Sa, Dumnezeu vorbea cu Cain atât de clar, atât de intim, încât atunci când Cain și-a ucis fratele, Domnul l-a întrebat: „Unde este fratele tău?”. Dar nu acesta este finalul istoriei. Ceva tragic s-a întâmplat drept consecință a acestui incident. Biblia ne spune foarte simplu că el a ieșit din prezența Domnului, spunând că sentința lui Dumnezeu, consecința crimei sale, era prea mult pentru el.

„Apoi, Cain a ieșit din fața Domnului și a locuit în țara Nod, la răsărit de Eden”. (Geneza 4:16)

Și știți ce? Nu numai Cain, ci întreaga omenire a ieșit din prezența Domnului de atunci. Dar întrebarea este „de ce?”. Să ne gândim la istoria descendenților lui Cain. Evident că Abel nu are descendenți, dar știm ce s-a întâmplat cu descendenții lui Set, fratele său credincios. Ei au continuat să se închine lui Dumnezeu și să aducă jertfe. Dar descendenții lui Cain? Aceștia au trecut de la jertfele care conțineau fructe și vegetale, la alte jertfe pentru a opri mânia lui Dumnezeu.

De fapt, potrivit definiției din dicționarul Webster’s, ceea ce aduceau ei era o ispășire. Asta era. Atunci când aduci o jertfă pentru că ai nevoie să-L îmbunezi cumva pe Dumnezeu, aduci o ispășire. Descendenții lui Cain au devenit experți în jertfe. Ei spuneau: „Oh, vine o furtună! Se pare că Dumnezeu este mâniat pe noi!”. Așa că aduceau o jertfă pentru a opri mânia lui Dumnezeu. Acest sistem a supraviețuit chiar și potopului, iar aceste idei au fost cumva transmise de unul din fiii lui Noe, Ham. Pe timpul lui Nimrod, acesta reprezenta din nou stilul normal de viață al oamenilor.

Se închinau soarelui și, pe măsură ce anul trecea, soarele se îndepărta din ce în ce mai mult de pământ, se făcea din ce în ce mai rece, iar zilele deveneau din ce în ce mai scurte. Așa că, ei au concluzionat: „Dumnezeu trebuie să fie mânios pe noi!”. Prin urmare, pe 21 decembrie, ei au observat că soarele începea să se apropie din nou de pământ. Marele preot al lui Baal, al cărui nume era Canabeel (de unde provine cuvântul „canibal”), lua un tânăr, îl întindea pe o piatră și, în timp ce era încă viu, îi tăia pieptul, îi scotea inima în timp ce aceasta încă mai bătea (aceasta este originea „inimii sacre” din catolicism) și o ținea în lumina soarelui pentru a potoli mânia lui Dumnezeu. Patru zile mai târziu, pe 25 decembrie, aveau o mare sărbătoare în cinstea renașterii soarelui. Modul în care omul îl înțelegea pe Dumnezeu și scopurile Sale era atât de eronat, încât el simțea că mânia lui Dumnezeu împotriva noastră era atât de groaznică încât, pentru a-L îmbuna, trebuia să ne sacrificăm pe noi înșine!

Pe tot parcursul istoriei lui Israel din perioada Vechiului Testament, acest lucru s-a repetat din nou și din nou. Ca rezultat al amestecului lor cu celelalte națiuni păgâne, această idee a avut un impact mare asupra lor.

În 1 Samuel 15:22, Samuel i-a spus lui Saul că Dumnezeu este mult mai interesat de supunere decât de jertfe. În Psalmul 40:6, suntem învățați că Dumnezeu nu dorește jertfe și sacrificii. În Psalmul 51:16, David spune că „Tu nu vrei jertfă; căci Ți-aș fi adus”. Dar chiar și Israel a ajuns să creadă cumva că Dumnezeu era Cel satisfăcut de jertfele lor, iar ei le aduceau cu gândul că prin aceasta Îi ofereau lui Dumnezeu ceea ce El avea nevoie. Această idee ajunsese atât de înrădăcinată încât Dumnezeu le-a spus că Se săturase de jertfele lor (Isaia 1:11).

Adevărul este că există un singur motiv pentru care Dumnezeu le-a cerut oamenilor să aducă sacrificii, iar acesta nu a fost pentru a-L satisface pe Dumnezeu! În Evrei 9:28, Pavel ne spune că „*Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă*”.

Isus S-a oferit pe Sine pentru a satisface mânia lui Dumnezeu? Comentatorul E.J. Waggoner face o afirmație interesantă în analiza sa la Epistola către romani. Este aproape nostimă când o citesc, dar, într-un fel, și tragică pentru că descrie probabil ceea ce majoritatea dintre noi credem:

„O ispășire este o jertfă. Declarația afirmă pur și simplu că Hristos este trimis pentru a fi sacrificiu pentru iertarea păcatelor noastre. *„La sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa*’ (Evrei 9:26). Evident că ideea unei ispășiri sau a unui sacrificiu este aceea că există o mânie care trebuie liniștită. Dar, vă rog, să observați că noi suntem cei care am cerut o jertfă, nu Dumnezeu”.

Ați prins ideea? Noi suntem cei care cerem jertfa, iar Dumnezeu este Cel care o oferă. Să nu uităm că Hristos a fost ispășirea, El a fost jertfa pentru mânia cuiva sau pentru supărarea cuiva, dar întrebarea este dacă a fost supărarea lui Dumnezeu sau a noastră. Dacă jertfa trebuia să-L satisfacă pe Dumnezeu pentru că El a fost cel supărat, atunci noi ar trebui să fim cei care să aducem mijloace prin care să reparăm relația. Dar nu Dumnezeu a fost Cel supărat, ci noi. Gândiți-vă la aceasta: ar aduce Dumnezeu o jertfă pentru a Se satisface pe Sine? Adevărul este că El a fost Cel care a adus o jertfă pentru a ne liniști pe mine și pe tine! Noi suntem cei care avem o problemă! „*Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe Singurul Său Fiu născut*” (Ioan 3:16 KJV). De ce L-a dat? Pentru că Dumnezeu avea nevoie de o jertfă? Nu! Tu ești cel care aveai nevoie de o jertfă! Noi aveam nevoie de o jertfă pentru că noi avem o problemă! Am fugit departe de El pentru că asta este ceea ce face natura noastră decăzută; ne-am ieșit din minți. Fugim de Dumnezeu! Dumnezeu a fost Cel care a fugit de Adam și Eva atunci când au păcătuit sau ei au fost cei care au fugit de El? Este tragic, dar este adevărat că majoritatea oamenilor merg la altarul lui Dumnezeu numai pentru că sunt înnebuniți de frică.

Waggoner continuă astfel: „Este apogeul absurdității a afirma că Dumnezeu este atât de mâniat pe oameni încât nu îi iartă decât dacă este oferit ceva pentru a-I liniști mânia, motiv pentru care El Însuși Își oferă Sieseși un dar prin care Se liniștește”. Ce idee nebunească! Dar asta este ceea ce miliarde de oameni cred, chiar milioane de creștini.

Webster a fost protestant, iar gândirea lui s-a reflectat în această a doua definiție teologică a termenului „ispășire”. „În teologie, îndreptarea sau jertfa de corectare pentru Dumnezeu pentru a-I domoli mânia și pentru a-L înfățișa liniștit păcătoșilor”.

„*Hristos este ispășirea pentru păcatele oamenilor*”. Asta este ceea ce Pavel ne spune, dar cum înțeleg creștinii acest lucru? Citind definiția lui Webster, realizăm faptul că ei cred exact ceea ce Waggoner numea nebunie: că Dumnezeu Și L-a oferit pe propriul Său Fiu pentru a-Și domoli mânia. Această idee este chiar mai rea decât cele păgâne. Cel puțin păgânii vorbesc despre altcineva, dar creștinii spun că Dumnezeu L-a luat pe propriul Său Fiu! Când am citit asta, am fost uluit. Am spus familiei mele: „Nu pot să cred așa ceva!” Însă, din păcate, este adevărat, iar această confuzie a afectat modul în care oamenii se raportează la Dumnezeu și la planul de mântuire.

Să ne gândim din nou la ceea ce s-a întâmplat cu Adam și Eva atunci când au păcătuit pentru prima dată: „*Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el. Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorturi din ele. Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină*”. (Geneza 3:6-8)

Dumnezeu a fost Cel care a fugit de ei? Pare El mâniat? Pare El că ar avea nevoie să fie domolit? De fapt, El apare ca fiind foarte delicat pentru că El știa deja că ei au fugit de El. Ce a făcut Dumnezeu pentru a-i determina să fugă de El? Nu a făcut nimic, și totuși, ei au fugit de El! Dar vedeți, asta este ceea ce face natura păcătoasă: distruge legătura cu Dumnezeu! Chiar și în legăturile omenești, atunci când rănim pe cineva, distrugem de asemenea și relația cu persoana respectivă, iar natura păcătoasă are tendința de a fugi atunci când relația este distrusă.

Adam și Eva au fugit, și nu numai că au fugit, dar au făcut problema și mai gravă: „*Omul a răspuns: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat”. Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: „Ce ai făcut?” Femeia a răspuns: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom”*”. (Geneza 3:12, 13). L-au acuzat pe Dumnezeu! Dar ce a făcut El pentru a-i răni? A venit pentru a-Și domoli mânia? Dumnezeu a venit pentru a le vorbi cu tandrețe și imediat a făurit un plan în care a făcut totul cu puțință pentru a-i aduce înapoi la Sine. Cu siguranță că nu a pregătit nimic pentru a-Și domoli mânia.

Vedeți ce am făcut noi? Vedeți care este problema naturii noastre? Deseori întâmpinăm o luptă pentru a ne întoarce la Dumnezeu și asta datorită naturii noastre; dar, mulțumim lui Dumnezeu că El ne-a arătat dragostea Sa și puterea Sa nemărginită de a ne atrage la Sine. Atunci când cineva te iubește, lași garda jos și te apropii de acea persoană.

Realitatea vieții este că, până când nu avem încredere în cineva, nu vom lăsa niciodată garda jos. Mereu vom păstra o rezervă. Așa reacționează natura noastră în legătură cu Dumnezeu. Adevărul simplu este că nu El este Cel care ne-a părăsit, ci noi suntem cei care L-am părăsit pe El, în timp ce El a făcut ispășire pentru a ne atrage acasă, pentru a ne domoli mânia, pentru a ne recâștiga încrederea, pentru a ne câștiga dragostea!

Așadar, atunci când vorbim despre păcat și despre faptul că Dumnezeu dorește să ne dea biruința, întrebarea este: poți să ai încredere în El? Îl crezi tu pe El? Vei crede pe cineva în care nu ai încredere? Este imposibil.

Vedeți, Dumnezeu i-a iertat pe oameni chiar de la început, căci dacă nu, El nu ar mai fi conceput planul de mântuire. Înțelegeți ce vreau să spun? Nu afirm că nu este nevoie să ne mărturisim păcatele înaintea lui Dumnezeu, ci că Dumnezeu ne iartă cu ușurință, pentru că așa este dragostea.

Isus a plătit prețul pentru păcat, în mod complet și pentru întreaga omenire. Când a luat El această decizie? Cu mult înainte ca noi să facem ceva. Pentru acest motiv S-a născut Isus, Mielul care a fost înjunghiat de la întemeierea lumii. (Apocalipsa 13:8). Și totuși, în lumina acestor adevăruri, noi încă fugim de Dumnezeu.

Atunci când citim Scripturile, descoperim că unele personaje L-au cunoscut pe Dumnezeu mult mai bine decât mulți creștini din zilele noastre. David, spre exemplu: atunci când a făcut numărătoarea poporului Israel, Dumnezeu i-a spus că are de ales dintre trei posibile consecințe ale păcatului lui, iar răspunsul său ne arată că el a înțeles într-adevăr ce fel de Persoană este Dumnezeu: „*Sunt într-o mare strâmtorare! Să cad în mâinile Domnului, căci îndurările Lui sunt nemărginite; dar să nu cad în mâinile oamenilor!*” (1 Cronici 21:13)

Pentru cel care crede că mânia lui Dumnezeu trebuie domolită, alegerea de a cădea în mâinile Dumnezeului Celui Viu trebuie să fie cea mai înfricoșătoare dintre cele trei alternative. Dar nu așa gândea David. Evident că acestea erau consecințe, dar el a făcut alegerea potrivită și a putut face aceasta pentru că se încredea în Cel pe care-L urmărea în anii precedenți.

Dar ce este cu jertfele pe care evreii trebuiau să le aducă? Jertfele păgânilor erau menite să domolească mânia lui Dumnezeu, dar jertfele evreilor erau diferite? De ce a poruncit Dumnezeu ca evreii să aducă atât de multe jertfe în vechime? Deseori ei au abuzat de ele și le-au interpretat în mod greșit, dar adevărul este că jertfele oferite evreilor nu erau diferite de cele care au fost oferite lui Adam și descendenților săi în Eden. Ele trebuiau să le amintească de ceea ce Dumnezeu urma să facă, și nu erau ceva ce trebuia ca ei să împlinească datorită păcatelor lor.

Atunci când Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să-și sacrifice copilul, care a fost intenția lui Dumnezeu? Avraam a înțeles foarte bine pentru că el pornise să facă ceea ce Dumnezeu avea să facă în viitor. Acesta este motivul pentru care i-a spus lui Isaac: „*Dumnezeu Însuși va purta grija de mielul pentru arderea de tot*”. (Geneza 22:8). Din perspectiva păgânilor, părea că Avraam urma să-și sacrifice copilul pentru a domoli mânia lui Dumnezeu, dar Dumnezeu era Cel care spunea: „Nu! Eu Îl voi oferi pe Fiul meu pentru a vă domoli pe voi, pentru a vă face să înțelegeți cât de mult vă iubesc, pentru a reface legătura dintre noi”.

Deseori, în viața de căsnicie, avem o atitudine de genul: „Nu voi vorbi cu ea pentru că ea a greșit; nu voi vorbi cu el pentru că el este de vină”. Dar Dumnezeu a spus: „Nu Eu am rupt relația noastră, dar o voi corecta Eu”. Și așa trebuie să fim și noi ca creștini.

„*Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie*”. (Evrei 10:1)

Vedeți care era scopul legii? Vedeți care era scopul jertfelor? „*Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățați o dată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate?*” (Evrei 10:2)

Cu alte cuvinte, dacă eu, ca evreu, printr-o jertfă pentru păcatul familiei mele m-aș fi putut corecta, dacă m-aș fi putut face astfel neprihănit, nu ar mai fi trebuit să aduc acea jertfă niciodată. Dar noi știm că ei au adus aceste jertfe an după an. „*Căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele*”. (Evrei 10:4)

Dar, datorită legăturilor lor cu păgânii, ei au ajuns să creadă că mânia lui Dumnezeu trebuie să fie domolită, motiv pentru care aduceau ca jertfe mii de tauri în loc de a-I îngădui lui Dumnezeu să le dea neprihănirea. Ei simțeau că au nevoie să domolească mânia Sa pentru că au uitat adevărul a ceea ce este Dumnezeu cu adevărat.

„*N-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat*”. (Evrei 10:6)

Doresc să închei cu Coloseni 1:20, 21 – „*Și să împăce totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum*”.

Mintile noastre păcătoase au gândit mereu că Dumnezeu nu ne-a iubit, că a fost mâniat pe noi și că mânia Lui trebuie să fie domolită. Această idee este adânc înrădăcinată în „creștinismul” de astăzi. Și este atât de subtilă încât, deseori, nu realizăm care este motivația inconștientă a acțiunilor noastre. Vă dați seama că, ori de câte ori faceți ceva pentru a-L satisface pe Dumnezeu, aduceți o jertfă pentru a-I domoli mânia? Facem acesta pentru a ne câștiga mântuirea. Încercăm să fim buni pentru ca El să ne accepte.

Această gândire distorsionată se va manifesta, în final, într-un mod foarte bizar. La timpul sfârșitului, poporul lui Dumnezeu va fi vânat asemenea animalelor, așa cum se întâmplă deja. Știți de ce se va întâmpla aceasta? Isus spune că vă vor persecuta „*pentru că ei cred că fac o slujbă pentru Dumnezeu*”. (Ioan 16:2). Vă vor ucide pentru

că sunt convinși că Dumnezeu este mâniat pe ei și, pentru a-I domoli mânia, voi trebuie să muriți. Nu este adevărat? **Voi sunteți jertfa pe care ei o vor oferi pentru a domoli mânia lui Dumnezeu!** Plăgile vor cădea pretutindeni și, în cazul acesta, va fi mânie, mânie împotriva păcatului și, acolo unde este mânie împotriva păcatului, va fi și o consecință asupra păcătoșilor. În disperarea și ignorața lor, cei care nu și-au luat niciodată timp pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, vor face un ultim efort pentru a-I câștiga aprobarea și favoarea prin a-I oferi un sacrificiu, un sacrificiu uman, tu și cu mine. Ei cred că aceasta va fi singura cale de a domoli mânia lui Dumnezeu și nu numai de a obține încetarea suferințelor, dar în final, chiar și mântuirea.

Dar, în această criză finală, adevărul lui Dumnezeu nu se schimbă. Rămâne același, așa cum a fost mereu. Dumnezeu spune: „Nu! Nu am fost niciodată mâniat pe voi. Voi ați fost mâniați pe Mine”.

De ce S-a născut Isus pe pământ

- fragmente din lucrarea „Calea consacrată către desăvârșirea creștină” -

A. T. Jones

Hristos ca om

„În adevăr, nu unor îngeri a supus El lumea viitoare, despre care vorbim. Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: *„Ce este omul ca să-Ți aduci aminte de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: toate le-ai supus supt picioarele lui.”* În adevăr, dacă i-a supus toate nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse. Dar pe Acela, care a fost făcut *„pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii”*, adică pe Isus, *„Îl vedem, încununat cu slavă și cu cinste”,* din pricina morții, pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu El Să guste moartea pentru toți.” (Evrei 2:5-9)...

Așadar, așa cum în cer Isus era mai pe sus de îngeri, Isus Dumnezeu pe pământ El a fost mai pe jos decât îngerii, Isus - om. Așa cum în cer, fiind superior îngerilor, El și Dumnezeu erau una, și pe pământ, fiind mai pe jos ca îngerii - om -, El și omul au fost una. Astfel că, tot atât de sigur pe cât, în ceea ce privește dumnezeirea, Isus și Dumnezeu sunt una - dintr-un Spirit, natură, ființă, tot așa în ceea ce privește omenescul, Hristos și omul sunt „dintr-unul” - în trup, ființă, natură.

Identificarea lui Hristos cu Dumnezeu este în egală măsură în ființă și formă. La fel și identificarea cu omul...

Și, că aceasta este o identificare cu omul așa căzut cum era, nu cu omul de la creațiune a cărui natură era fără păcat, avem certitudinea prin cuvântul: *„Îl vedem făcut mai pe jos decât îngerii... din pricina morții pe care a suferit-o”*. Așadar, ca om, Isus a devenit supus morții.

Și, tot atât de sigur pe cât *„Îl vedem pe Isus mai pe jos decât îngerii până într-acolo încât a suferit moartea, este demonstrat prin aceasta că, în postura de om, Isus a luat natura umană de după agonia morții, nu natura dinainte de a ajunge supus morții.”*

Dar moartea a apărut numai datorită păcatului. Dacă nu s-ar fi ivit păcatul, moartea n-ar fi putut să apară niciodată. Și, de aceea, *„Îl vedem pe Isus făcut mai pe jos decât îngerii, din pricina morții pe care a suferit-o. Îl vedem făcut om, în natura de după căderea în păcat, nu în natura în care era înainte. Și aceasta, pentru ca să fie posibil ca El „să guste moartea pentru toți”*. Pentru a deveni om și a putea ajunge la om, Isus a trebuit să meargă acolo unde a mers omul. La supunerea morții. De aceea, El a trebuit să devină om așa cum era omul după ce a devenit supus morții.

„Se cuvenea, în adevăr, ca acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor.” (Evrei 2:10). Astfel, devenind om, Isus a devenit ceea ce este omul - un rob al suferinței.

Înainte de a păcătui, omul nu era deloc supus suferinței iar dacă Isus ar fi venit în natura umană de dinainte de căderea în păcat, i-ar fi fost imposibil să ajungă la om, să-i cunoască suferințele și să-l salveze. Dar pentru că se cuvenea ca El să ducă pe mulți fii la slavă, să fie desăvârșit prin suferințe, avem certitudinea că atunci când S-a făcut om, Isus a avut parte de natura umană de după supunerea la suferință, la chiar suferința morții, care este plata păcatului.

De aceea este scris: *„Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții”* (Evrei 2:14). În natura Sa umană, Isus a fost părtaș la același trup cu omul. În versetul de mai sus au fost adunate toate cuvintele care puteau fi folosite spre a face acest adevăr clar și definitiv.

Fiii oamenilor sunt părtași sângelui și cărnii; *„tot așa, El a fost părtaș la ele”*.

Și aceasta nu este totul. Pentru că textul biblic sună: *„tot așa, El însuși a fost făcut părtaș la ele”*.

Și încă mai este adăugat ceva: „*tot așa, El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele*”.

Duhul Sfânt dorește atât de mult ca acest adevăr să poată fi ușor și categoric înțeles de toată lumea, încât nu-și permite să folosească mai puțin decât toate cuvintele posibile, în exprimarea lui. Și, de aceea, Biblia spune: „*deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele. Și aceasta pentru ca prin moarte, ... să izbăvească pe toți aceia care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor*”. El S-a făcut părtaș aceluiași sânge și trup pe care, în robia păcatului și a fricii de moarte, le avem, pentru a ne putea elibera de ele.

Astfel „*Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul*”. De aceea „*nu-I este rușine să-i numească frați*”.

...

Dar, pentru a fi răscumpărător, El trebuie nu numai să poată să o facă. Trebuie să fie rudă de sânge. Nu numai rudă de sânge, ci cea mai apropiată rudă de sânge.

Așadar, după cum copiii oamenilor, copiii unora care ne-am pierdut moștenirea – „*sunt părtași sângelui și cărnii*”, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, părtaș în chiar esență, devenind astfel cea mai apropiată rudă de sânge a noastră. De aceea e scris mai departe că El și noi suntem „*dintr-unul*” și de aceea „*Lui nu-I este rușine*” să ne numească frați.

Dar Biblia nu se oprește aici cu prezentarea acestui foarte important adevăr. Ci continuă astfel: „*Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile fraților Săi*”, a căror rudă de sânge a devenit, în conformitate cu legământul cel veșnic.

Și a făcut aceasta pentru ca El însuși fiind ispitit în ceea ce a suferit, să poată „*să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți*”. De aceea El a simțit slăbiciunile noastre și „*în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat*” (Evrei 4:15). Luând natură umană, fiind „*în toate lucrurile...ca și noi*”, El putea fi ispitit în toate lucrurile ca și noi (și a fost). Singura cale prin care se putea ca El să fie „*ispitit ca și noi*”, era ca El să devină în toate lucrurile „*ca și noi*”.

Fiind, în natura Sa umană unul ca noi, și cum „*El a luat asupra Lui neputințele noastre*” (Matei 8:17), Isus a putut să simtă slăbiciunile noastre. Fiind făcut în toate lucrurile „*ca și noi*”, atunci când a fost ispitit, El a simțit exact ceea ce simțim și noi când suntem ispitiți, și știe perfect cum este: de aceea poate El să ajute și să salveze pe toți cei ce-L primesc. În condiția Sa umană, Isus era la fel de slab ca noi și, prin Sine însuși, nu putea face nimic (Ioan 5:30). Prin urmare, atunci când a purtat suferințele noastre și a luat asupra Lui durerile noastre (Isaia 53:4), când a fost ispitit ca și noi, simțind ceea ce și noi simțim, El a biruit în toate prin puterea lui Dumnezeu care I-a dat credință și pe care, în trup omenesc, ne-a adus-o.

Astfel numele Lui este „Emanuel”, care înseamnă „Dumnezeu cu noi”. Dumnezeu, nu doar cu El, ci Dumnezeu cu noi. Dumnezeu era cu El din veșnicie și putea să fie și dacă Isus nu S-ar fi dat pe Sine însuși nouă. Dar, prin păcat, omul a ajuns fără Dumnezeu și Dumnezeu a vrut să fie din nou cu noi. De aceea Hristos a devenit „noi”, pentru ca „Dumnezeu cu El” să poată însemna „Dumnezeu cu noi”. Acesta Îi este numele, pentru că acesta este Isus. Binecuvântat fie numele Lui!

Și aceasta este „credința lui Isus” și puterea ei. El este Mântuitorul nostru: pe de o parte Dumnezeu și pe de o parte om. Din această cauză este posibil ca El să mântuiască orice suflet care vine la Dumnezeu prin El.

Născut sub lege

„*Hristos Isus... măcar că avea chipul lui Dumnezeu ... S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor*”. Filipeni 2:5-7. A fost făcut asemenea oamenilor, exact acolo unde se află oamenii.

„*Cuvântul S-a făcut trup*”. „*Părtaș*” la același trup și sânge la care sunt părtași copiii oamenilor de după căderea în păcat. Este scris că la împlinirea exactă a vremii, „*Dumnezeu a trimis pe Fiul Său născut sub Lege*” (Galateni 4:4).

A se afla „*sub Lege*” înseamnă a fi vinovat, condamnat și supus blestemului. Pentru că este scris: „*știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege ... pentru ca ... toată lumea sa fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu*” (Romani 3:19,23; 6:14)...

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El „*a trimis pe Fiul Său născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege*” (Galateni 4:4,5). Prin venirea Sa El a adus răscumpărare pentru orice suflet aflat sub Lege. Și pentru ca aceasta să fie perfectă, El a trebuit să vină la oameni acolo unde se aflau ei, „*sub Lege*”. Ceea ce a și făcut. Pentru că a fost născut „*sub Lege*”, Isus S-a născut „*vinovat*”, fiind, prin urmare, condamnat de Lege. La fel de vinovat ca omul care este „*sub Lege*”. La fel de condamnat, ca omul care este în această poziție datorită călcării Legii. Născut sub blestem așa cum orice om a fost și încă mai poate fi. Pentru că este scris: „*cel spânzurat (pe lemn) este blestemat înaintea lui Dumnezeu*” (Deuteronomul 21:23).

Originalul accentuează și mai puternic aceasta, întrucât traducerea “ad literam” din ebraică este : „*cel ce spânzură pe lemn este blestemul lui Dumnezeu*.” Adică exact sensul celor întâmplare cu Isus, despre care e scris că a fost „*făcut blestem*”. Astfel născându-Se sub Lege, El a fost marcat de tot ceea ce decurge din a fi „*sub*

Lege". El a fost făcut vinovat. Condamnat. A fost făcut blestem. **A fost făcut**, să nu uitați asta niciodată. Nu El, prin vreo greșeală proprie, S-a adus în condiția de „vinovat”, „condamnat”, „blestem”. Toate acestea El „a fost făcut”. Pentru noi, pentru noi toți, care suntem sub Lege. Care suntem sub pedeapsă, din cauza călcării Legii. Care suntem sub blestem din cauza (în) jurării, minciunei, crimei, hoției, adulterului și a tuturor celorlalte fărădelegi arătate pe sulul Legii lui Dumnezeu care ne însoțește pretutindeni și rămâne în casa noastră.

A fost făcut sub Lege, pentru a răscumpăra pe cei ce se află sub Lege. A fost făcut blestem pentru a răscumpăra pe cei ce se află sub blestem, fiind sub Lege.

Dar, indiferent pentru cine și indiferent pentru ce păcate, nu trebuie nici o clipă uitat faptul că Isus a trebuit să fie făcut ceea ce omul era deja din cauza celor ce deja înfăptuise.

De aceea, orice om, din orice vreme, conștient de vinovăția proprie, știe chiar prin aceasta, și ce a trăit pentru el Isus și astfel, cât de mult S-a apropiat Isus de el. Oricine știe ce este condamnarea, cunoaște, prin ea, în mod precis, ce a simțit și îndurat Isus pentru el. Și astfel realizează cât de plin de compasiune poate fi Isus Cel răscumpărător. Oricine cunoaște blestemul păcatului, plaga propriului suflet, poate astfel cunoaște prin ce a trecut Isus pentru el, cât de total s-a identificat Isus pe Sine cu el.

Purtând vina, aflându-Se sub condamnare și, implicit, sub povara blestemului, întreaga Sa viață în această lume a vinovăției, condamnării și blestemului, Isus a trăit în perfecta neprihănire a lui Dumnezeu, fără a păcătui vreodată. Astfel, ori de câte ori omul, conștient de vina, condamnarea și blestemul păcatului și de faptul că Isus a simțit toate acestea exact cum le simte un om, crede în Isus, poate experimenta în propria viață binecuvântarea perfecte neprihăniri a lui Dumnezeu, a propriei eliberări de vină, de condamnare și de blestem și a feririi de a mai păcătui în vreun fel.

Hristos a fost făcut sub Lege pentru a-i răscumpăra pe cei aflați sub Lege. Această binecuvântată lucrare se împlinește cu orice suflet pe care o acceptă. Hristos ne-a scos de sub blestemul Legii, fiind făcut blestem, pentru noi. Faptul că El a fost făcut blestem, nu este gratuit - El împlinește ceva în favoarea oricărui om care Îl acceptă: „*Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii făcându-Se blestem pentru noi ... pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri în Hristos Isus așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit*” (Galateni 3:13,14.).

Orice suflet trebuie în permanență să fie conștient de faptul că în umilirea Sa, în golirea de Sine și în faptul că a fost făcut „trup”, asemeni nouă, Isus a fost pus sub Lege, sub vină, condamnare și blestem, la fel de real cum este pus orice suflet vinovat care va fi cândva răscumpărat.

Și, trecând prin toate acestea, El este autorul mântuirii veșnice, capabil să salveze din cea mai adâncă pierzare pe oricine vine la Dumnezeu prin El.

Născut din femeie

Dar ce înseamnă „*Isus S-a făcut trup*”? Ce înseamnă „*a fost părtaș la natura umană*”? Înseamnă exact ceea ce constituie părtășia noastră, a tuturor ca fii ai oamenilor. Pentru că este scris: „*deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele*”.

„Deopotrivă” înseamnă „în același fel”, „în mod identic”. Astfel, El a fost părtaș sângelui și cărnii în mod identic cu oamenii, care sunt părtași sângelui și cărnii prin naștere. Isus deopotrivă. În consens, stă scris: „Un Prunc ni S-a născut”.

Și, în același consens: „*Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie*” (Galateni 4:4). Venind pe această lume din femeie, în natură umană, El a venit în singurul mod în care poate fi cineva adus pe lume de o femeie.

Dar de ce a trebuit să fie „*născut din femeie*” și nu altfel? Din simplul motiv că altfel n-ar fi fost destul de aproape de omenirea căzută în păcat. Născându-Se din femeie, El putea să vină în cea mai potrivită formă a naturii umane păcătoase. Astfel, a trebuit să fie adus pe lume de o femeie - pentru că femeia a fost prima care a păcătuit. „*Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii*” (1 Timotei 2:14).

Dacă ar fi fost făcut doar descendent al omului, El nu ar fi reușit să atingă întreaga desfășurare a păcatului; căci femeia a păcătuit și, astfel păcatul a intrat în lume înainte ca omul să păcătuiască.

Prin urmare, Hristos s-a născut din femeie ca să poată lua contact cu această lume a păcatului în chiar originea păcatului ei. Dacă ar fi venit pe pământ în alt mod decât „*din femeie*”, El ar fi avut o mai mică tangență cu realitatea și astfel ar fi ratat răscumpărarea omului căzut.

„*Sămânța femeii*” era aceea care avea să-i zdrobească șarpelui capul și, de aceea, doar ca „*sămânța femeii*”, ca „*născut din femeie*” putea Isus să întâlnească șarpele pe terenul lui, acolo, chiar la locul de intrare a păcatului în această lume...

Iată de ce El, care a venit să elibereze, S-a „*născut din femeie*”. Prin urmare, pentru a putea urmări păcatul încă de la originea lui pe pământ, pentru a-l cunoaște și, după aceea eradica din lume, trebuia să fie părtaș naturii umane așa cum era ea după incidența cu păcatul.

Altminteri n-ar fi fost nevoie ca El să fie „născut din femeie”. Dacă n-ar fi trebuit să vină în cel mai strâns contact cu păcatul, așa cum era el în această lume - în natura omenească -, dacă ar fi avut de îndepărtat doar un anumit grad al păcătoșeniei umane, atunci Isus n-ar fi trebuit să fie „născut din femeie”.

Dar, cum El a fost născut din femeie, un astfel născut din aceea prin care păcatul a intrat încă de la început în omenire, este demonstrat clar, dincolo de orice obiecție rezonabilă, că între Hristos și păcatul din această lume, între Hristos și natura umană căzută, nu există nici cea mai slabă urmă de separare. El S-a făcut trup. Și S-a făcut păcat. Și asta a fost pe pământ.

Așa trebuia pentru răscumpărarea lumii pierdute. A fi diferit în cea mai mică măsură, în cel mai palid sens, de natura celor pe care a venit să-i răscumpere, ar fi însemnat să rateze totul.

De aceea, așa cum a fost născut „sub Lege” pentru că cei pe care avea să-i răscumpere se aflau sub Lege, așa cum a fost făcut blestem pentru că cei pe care avea să-i răscumpere se aflau sub blestem și, așa cum a fost făcut păcat pentru că aceștia erau păcătoși, „vânduți păcatului”, în mod sigur El a trebuit să fie trup, părtaș sângelui și cărnii așa cum au fost făcuți cei pe care avea să-i răscumpere, să fie „născut din femeie”, pentru că păcatul a intrat inițial în lume prin și în femeie.

Prin urmare, este adevărat, fără nici o rezervă că El „a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile” (Evrei 2:17).

Dacă n-ar fi avut aceeași fire ca aceia pe care a venit să-i elibereze, venirea Lui ar fi fost inutilă. Mai mult, deoarece singurul fel de fire existent în lumea noastră largă, pe care El a venit să o elibereze, este această biată fire păcătoasă, pierdută, pe care cu toții o avem. Dacă Isus n-ar fi venit în această fire, n-ar mai fi venit deloc. Căci dacă ar fi venit într-o natură diferită de natura omului căzut, atunci, deși prezent pe lume, în orice încercare de a ajunge practic la om și a-l ajuta, ar fi fost atât de departe de acesta, încât parcă nici n-ar fi venit vreodată. Pentru că în acest caz, ar fi fost atât de departe, cât dacă nu ar fi venit deloc în această lume.

Se înțelege că, prin naștere, Hristos a fost părtaș la natura Mariei, „femeia” care L-a născut. Dar mintea firească nu este dispusă să admită că, în perfecțiunea sfințeniei Sale, Dumnezeu ar putea consimți să vină la om acolo unde se află, în păcat. Și de aceea, s-a încercat fuga de consecințele acestui adevăr sublim, care este golirea de sine, inventându-se teoria că natura fecioarei Maria a fost diferită de natura restului lumii, că firea ei nu a fost exact la fel ca a tuturor oamenilor. Această teorie stabilește că, prin diverse mijloace, Maria a fost făcută deosebită de restul oamenilor, pentru ca apoi Hristos să se poată naște prin ea...

Aceasta este doctrina catolică privitoare la natura umană a lui Hristos. Ea susține pur și simplu că natura umană a lui Hristos nu este deloc umană, ci este divină – „mai sublimă și plină de slavă decât toate naturile”. Că, în natura Sa umană, Hristos a fost atât de departe de ceilalți oameni, încât era total diferit de ei, că natura Lui era una în care nu putea avea nimic comun cu ei, nu putea simți cu ei.

Dar nu acesta este credința lui Isus. Credința lui Isus este că așa cum „copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele”, că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în trup omenesc, supus păcatului, că Isus „a trebuit să Se asemene fraților Lui în toate lucrurile”, că El însuși a luat asupra Lui neputințele noastre și a fost afectat de ele, fiind ispitit în toate ca și noi. Dacă n-ar fi fost ca noi, Isus n-ar fi putut fi ispitit ca noi. Dar El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi; prin urmare, a fost în toate lucrurile asemenea nouă...

Credința Romei în ceea ce privește natura umană a lui Isus, a Mariei și a noastră, pornește de la ideea omenească potrivit căreia Dumnezeu este prea curat și prea sfânt pentru a se uni cu noi în noi, în natura noastră decăzută, că, așa păcătoși cum suntem, suntem prea departe de El ca, în puritatea și sfințenia Lui, să vină la noi, în starea în care ne aflăm.

Adevărata credință, credința lui Isus - este că, așa departe de Dumnezeu cum suntem noi în propria păcătoșenie, în natura noastră umană pe care a luat-o, El a venit la noi chiar acolo unde ne aflăm. Că, așa infinit de curat și sfânt cum este El și așa păcătoși, decăzuți și pierduți cum suntem noi, Dumnezeu, în Hristos, prin Duhul Său Sfânt va locui bucuros cu noi și în noi pentru a ne salva, a ne curăți și a ne sfinți.

Credința Romei este că trebuie să fim curați și sfinți pentru ca Dumnezeu să poată fi cu noi.

Credința lui Isus este că Dumnezeu trebuie să locuiască în noi pentru ca să fim sfinți și curați.

Legea eredității

„Cuvântul S-a făcut trup.”

„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie.” (Galateni 4:4). „Dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” (Isaia 53:6).

Am văzut că, „născut din femeie,” Hristos a luat contact cu păcatul chiar acolo unde acesta și-a făcut intrarea pe pământ, că tocmai din această cauză a trebuit El să vină în acest mod. De asemenea am văzut că asupra Lui a fost pusă fărădelegea păcatelor noastre, ale tuturor. Astfel, păcatul acestei întregi omeniri, de la origine și până finele ei, a fost asupra Lui: atât păcatul în sine, cât și păcatul înfăptuit de noi, păcatul în intenție, cât și păcatul în fapt.

Numai așa se putea ca asupra Lui să fie pusă fărâdelegea noastră, a tuturor. Numai supunerea Lui legii eredității, putea Isus percepe păcatul în totală și adevărata lui dimensiune. Fără aceasta, s-ar fi putut pune asupra Lui doar păcatele săvârșite în prezent, cu vina și condamnarea convenite lor. Dar, dincolo de păcatele săvârșite curent, există în orice persoană, în diverse moduri, un potențial al păcatului, moștenit de la generațiile anterioare, potențial care încă nu a erupt în actul păcătuirii, dar care este permanent gata ca, atunci când se ivește ocazia, să declanșeze comiterea de păcate. Marele păcat al lui David este o ilustrare a celor de mai sus – Psalmul 51:5; 2 Samuel 11:2.

Pentru salvarea noastră din păcat, nu este destul să fim eliberați de păcatele pe care le-am săvârșit curent. Trebuie să fim eliberați și de comiterea altor păcate. Și, pentru ca așa să se întâmple, trebuie întâmpinat și supus acest potențial al păcatului. Trebuie să ne stăpânească puterea de a ne feri de păcat, puterea de a controla acest potențial, această predispoziție la păcat care este ereditară în noi.

Toate păcatele noastre comise până acum au fost puse asupra Lui, I-au fost imputate Lui, pentru ca așa neprihănirea Lui să poată fi pusă asupra noastră, să ne poată fi socotită nouă. Dar și potențialul păcatului din noi a fost asupra Lui, prin întruparea Sa, prin nașterea din femeie, ca părtaș sângelui și cărnii cu noi, pentru neprihănirea Lui să poată fi curent manifestată în viața noastră.

Astfel, El a întâmpinat păcatul în trupul pe care l-a luat și l-a biruit, așa cum stă scris: „*Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului*” (Romani 8:3) și „*...în trupul Lui a înlăturat vrășmășia*” (Efeseni 2:15).

Și, exact așa cum păcatele noastre prezente I-au fost imputate Lui, neprihănirea Lui ne poate fi socotită nouă. Astfel, întâmpinarea potențialului păcat, biruirea lui în trup și manifestarea neprihănirii în același trup de către Isus, ne face în stare ca, noi în El și El în noi, să întâmpinăm și să biruim în trup același potențial al păcatului, și să manifestăm neprihănire în același trup.

Așa se face că, pentru păcatele pe care le-am săvârșit până în prezent, pentru păcatele din trecut, deci, neprihănirea Lui este pusă pe seama noastră, așa cum păcatele noastre sunt puse pe seama Lui. Iar pentru a ne feri de a mai păcătui, neprihănirea Lui ne-a fost atribuită nouă, naturii păcătoase, așa cum natura noastră, cu potențialul ei păcătos, a fost atribuită Lui. În acest fel, El este un Mântuitor complet. El ne mântuiește de toate păcatele pe care le-am putea comite, despărțiți de El.

Dacă Isus nu a luat același trup (sânge și carne) cu copiii oamenilor, același trup cu al Său potențial al păcatului, atunci care ar putea fi motivul prezentării genealogiei Lui în Scripturi? Urmaș al lui David, al lui Avraam, al lui Adam. Și, fiind născut din femeie, descendența Lui se întoarce la Adam, la începutul păcatului în această lume...

Astfel, atât prin ereditate cât și prin imputație, El a fost „împovărat cu păcatele lumii.” Și, așa împovărat, cu acest uriaș dezavantaj, Isus a trecut triumfător pe acolo pe unde fără nici o urmă de handicap, perechea primilor oameni a capotat.

Prin moartea Sa, Isus a plătit vina tuturor păcatelor care s-au comis, putând astfel să ofere neprihănirea Lui tuturor celor ce aleg să o primească. Și, „osândind” păcatul în firea pământească, înlăturând în firea pământească, vrăjmășia, El eliberează de puterea legii eredității. Și astfel poate, în neprihănire, să confere oricărui suflet care îl primește, natura Sa divină și puterea de a surclasa această lege și de a se menține mai presus de ea.

De aceea este scris: „*Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea*” (Galateni 4:4). Și „*Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care umblăm nu după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului*” (Romani 8:3,4). Și „*El este pacea noastră, care din doi a făcut unul...și, în trupul Lui, a înlăturat vrășmășia ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace*” (Efeseni 2:14,15).

Astfel, El „a trebuit să se asmene fraților Săi în toate lucrurile...și, faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.”

De oriunde ar veni ispita - dinăuntru sau din afară - Isus este scutul nostru perfect împotriva ei, salvând astfel pe absolut toți cei care vin la Dumnezeu prin El.

Dumnezeu își trimite propriul Fiul în fire pământească, Hristos preia natura noastră așa cum este ea, păcătoasă și în declin, Dumnezeu rămâne constant cu El și în El în această natură - astfel a demonstrat Dumnezeu pentru toți oamenii și pentru totdeauna, că nu există pe pământul acesta suflet atât de apăsător de păcate sau atât de pierdut, încât El să nu vrea bucuros să locuiască în el și să-l mântuiască și să-l conducă pe calea neprihănirii. Și astfel, cu siguranță, numele Lui este Emanuel, ceea ce înseamnă „Dumnezeu cu noi.”

„În toate lucrurile asemenea...”

Când Isus S-a dezbrăcat pe Sine însuși, a devenit om. Și Dumnezeu S-a descoperit ca om. Când Isus S-a dezbrăcat pe Sine însuși, pe de o parte S-a descoperit ca om, iar pe cealaltă S-a descoperit ca Dumnezeu. Astfel, în El s-au întâlnit pașnic Dumnezeu și om, devenind una: „*Căci El este pacea noastră, care din doi (Dumnezeu și*

om) a făcut unul... și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei... ca să facă pe cei doi (Dumnezeu și om) un singur om nou, făcând astfel pace” (Efeseni 2:14,15).

El, care avea chip de Dumnezeu, a luat chip de om.

El, care era egal cu Dumnezeu, a devenit egal cu omul.

El, care era Creator și Domn, a devenit creatură și rob.

El, care era asemeni cu Dumnezeu, a fost făcut asemeni cu omul.

El, care era Dumnezeu și Duh, a fost făcut om și a fost făcut trup (Ioan 1:1,14).

Acestea nu sunt adevărate numai în ceea ce privește chipul și forma. Ele sunt adevărate și în ceea ce privește personalitatea. Căci Hristos a fost deopotrivă cu Dumnezeu în natură și chiar în personalitate. El a fost făcut asemeni omului, în sensul că a fost ca omul în natură și chiar în persoană. Hristos era Dumnezeu. El a devenit om. Și când a devenit om, era om la fel de real cum era și Dumnezeu. El S-a făcut om pentru a-l putea răscumpăra pe om. A venit la om acolo unde este omul, pentru a-l duce acolo unde a fost și este El.

Și, pentru a-l răscumpăra pe om din ceea ce este, El a fost făcut ceea ce este omul.

Omul este carne: Geneza 6:3; Ioan 3:6. „Și Cuvântul S-a făcut trup”. Ioan 1:14; Evrei 2:14.

Omul se află sub Lege. Romani 6:3; Ioan 3:6. Hristos S-a „născut sub Lege”. Galateni 4:4.

Omul se află sub blestem. Galateni 3:10; Zaharia 5:1-4; „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi” (Galateni 3:13).

Omul este vândut rob păcatului (Romani 7:14) și „încărcat de fărădelegi” Isaia 1:4. Isus „a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor”. Isaia 53,6

Omul este „trupul păcatului”. Romani 6:6. Iar Dumnezeu „L-a făcut păcat pentru noi” (pe Isus). 2 Corinteni 5:21.

Astfel, literalmente, Isus „a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile”.

Și nu trebuie niciodată uitat că în nici una din aceste ipostaze umane - trup de carne, păcat și blestem - El nu a ajuns prin Sine sau prin păcătuire. Ci „a fost făcut” (conform G.N.B.) toate acestea. El „a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor”. Hristos a fost făcut ceea ce nu fusese, pentru ca omul să poată fi acum și în veșnicie ceea ce nu este.

Hristos era Fiul lui Dumnezeu. El a devenit Fiul omului pentru ca fiii oamenilor să poată deveni fii ai lui Dumnezeu. Gal. 4,4; 1 Ioan 3,1.

Hristos este Duh. 1Cor. 15,45. El a devenit carne pentru ca omul, care este carne, să poată deveni Duh. Ioan 3:6; Romani 8:8-10.

Hristos care era întrutotul natură divină, a fost făcut părtaș naturii umane pentru ca noi, care suntem întrutotul natură umană, să ne facem „părtași firii dumnezeiești”. 2 Petru 1:4.

Hristos, care nu cunoștea păcatul, a fost făcut păcat pentru ca noi, care nu cunoaștem neprihănirea, să putem fi făcuți neprihănire, și încă neprihănirea lui Dumnezeu.

Și, pe cât de reală este neprihănirea care, prin Hristos, a fost făcut omul, pe atât de real este și păcatul omenirii care, în firea pământească, a fost făcut Hristos.

Pe cât de reale sunt păcatele care apasă asupra noastră, pe atât de reale sunt păcatele așezate asupra lui Hristos.

Pe cât de sigur vinovăția se asociază acestor păcate, afectându-ne atunci când ele apasă asupra noastră, pe atâta aceeași conștiință a condamnării și descurajarea din cauza vinei lor, le-a experimentat Isus atunci când ele au apăsător asupra Lui.

Astfel vina, condamnarea și descurajarea datorate conștiinței păcatului, făceau parte din experiența Lui, la fel de real cum fac parte din viața fiecărui păcătos de pe pământ. Acest adevăr inspiră oricărui suflet păcătos de pe pământ, mărețul adevăr că “neprihănirea lui Dumnezeu” și pacea, odihna și bucuria acestei neprihăniri, sunt o realitate în experiența credinciosului în Isus pe această lume, la fel cum sunt și în viața oricărui dintre sfinții din cer.

El, care cunoștea înălțimea neprihănirii lui Dumnezeu, cunoscând astfel grozăvia acestor abisuri la fel de bine cum cunoaște slava și înălțimea neprihănirii lui Dumnezeu. Prin aceasta „Robul Meu cel neprihănit, va pune pe mulți într-o stare după voia lui Dumnezeu” (Isaia 53,11).

Astfel, prin această cunoștință El poate să elibereze pe orice păcătos din cele mai de jos adâncimi ale păcatului, ridicându-l pe cele mai înalte culmi ale neprihănirii, chiar ale neprihănirii lui Dumnezeu.

Făcut „în toate lucrurile” asemeni nouă, El a fost în absolut totul așa cum suntem noi. A fost atât de perfect „asemeni nouă”, încât a putut să spună exact ceea ce ar trebui să spunem noi: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi” (Ioan 5:30).

Este cât se poate de adevărat că, în slăbiciunea și imperfecțiunea cărnii în care a luat natura noastră, Isus a fost așa cum este omul fără Dumnezeu și fără Hristos. Pentru că fără El, oamenii nu pot face nimic. Cu El și prin El, în Biblie este scris: „Pot totul”. Dar despre cei fără El, este scris: „despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. (Ioan 15:5).

Prin urmare, când spunea despre Sine: „*Eu nu pot face nimic de la Mine însumi*”, este clar pentru totdeauna că, în natura umană - din cauza imperfecțiunilor preluate din cauza păcătoșeniei ereditare și curente care au fost puse asupra Lui - Isus a fost, la vremea Lui, exact așa cum este omul care, în imperfecțiunea cărnii, e plin de păcate (moștenite sau adoptate) și fără Dumnezeu. Și așa slab, plin de păcate, neajutorat, ca și noi, într-o credință sublimă, El a exclamat: „*Îmi voi pune încrederea în El*” (Evrei 2,13).

El a venit „*să caute și să salveze ceea ce era pierdut*”. Și, pentru a salva ce era pierdut, a venit la cei pierduți acolo unde ne aflăm, așezându-Se printre cei pierduți, fiind socotit printre nelegiuți făcându-Se păcat. Și, de la stadiul slăbiciunii și imperfecțiunii celui pierdut, Isus S-a încrezut în Dumnezeu că va fi eliberat și salvat. Împovărat cu păcatele lumii și ispitit în toate lucrurile ca și noi, El a sperat în Dumnezeu și a avut încredere că Dumnezeu Îl va salva din toate și-L va feri de păcat. Psalmul 69:1-21; 71:1-20; 22:1-22; 31:1-5.

Aceasta este credința lui Isus. Acesta este punctul în care credința lui Isus ajunge la omul pierdut, păcătos pentru a-l ajuta. Astfel a fost perfect demonstrat că nu există om, cât e pământul de mare, pentru care nu există speranță în Dumnezeu. Că nu există om atât de pierdut încât să nu poată fi salvat, nădăjduind în Dumnezeu în această credință a lui Isus. Și această credință a lui Isus prin care, aflat în locul păcătosului, El a nădăjduit în Dumnezeu și S-a încrezut în vederea eliberării de păcat și a puterii pentru ferirea de păcat, această biruință a Lui constă în faptul că a adus oricărui om din lume certitudinea sfântă prin care oricine poate spera în Dumnezeu și se poate încrede în El și poate descoperi puterea Lui de a-l elibera și feri de păcat. Această credință exercitată de El și prin care a obținut biruința asupra lumii, cărnii și răului, este darul fără plată făcut oricărui om din lume, pierdut. Ea este credința căreia Isus îi este Autor și Desăvârșitor.

Credința lui Isus, care este dată oamenilor. Credința care trebuie primită de oameni pentru a putea fi salvați. Credința lui Isus care acum, în timpul întregii solii îngerești, trebuie primită și păstrată de cei care vor fi feriți de închinarea „*la fiară și la chipul ei*” și abilitați să păzească poruncile lui Dumnezeu. Credința lui Isus, la care se referă cuvintele de încheiere ale întregii solii: „*Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus*”.

Iar acum, „*punctul cel mai însemnat al celor spuse, este că avem un (AȘA) Mare Preot.*” Tot ceea ce am aflat în capitolele 1 și 2 din Evrei, este pregătirea și temelia înaltei Sale preoții. Pentru că „*a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți*” (Evrei 2:17,18).

Viața în Hristos

David Clayton, Mai 2007

Neprihănirea prin credința în Hristos este unul dintre cele mai simple adevăruri și, cu siguranță, unul dintre cele mai frumoase. Atunci, de ce cauzează fricțiuni și confuzie?

Cred că există câteva răspunsuri la această întrebare. Unul dintre ele este, evident, faptul că noi toți avem multe idei greșite, adânc înrădăcinate în mințile noastre, și aceste idei fac dificilă o viziune clară. Toate lucrurile pe care le cercetăm trebuie să fie așezate lângă ideile pe care le avem deja în mințile noastre. Dacă vreuna din aceste idei este greșită, aceasta își va pune amprenta pe modul în care privim acel subiect în discuție. În multe cazuri, ideile atât de bine înrădăcinate în mințile noastre sunt cele care trebuie să se schimbe. Deseori, ceva fundamental este greșit în ele, dar, pentru că ele constituie o parte din structura credinței pe care este clădită întreaga noastră înțelegere, refuzăm să considerăm chiar și numai ideea de a le schimba. Acestea trebuie să rămână, motiv pentru care adevărul trebuie să fie respins. Pentru noi, adevărul devine minciună din cauza ideilor noastre preconcepute.

O secvență logică

Adevărul urmează mereu o secvență logică. Întotdeauna există un lanț al ideilor; acestea se leagă una de alta pentru a forma un întreg minunat. Mereu este așa. Dar este la fel de adevărat faptul că și eroarea trebuie să creeze un lanț de idei false pentru a-și susține structura slabă, o eroare fiind legată de alta, până când totul devine o plasă de idei confuze. Și astfel, este atât de interesant de înțeles motivul pentru care Biserica Catolică pretinde doctrina trinității ca fiind fundamentul tuturor crezurilor ei.

Uneori, auzim idei care sunt atât de ilogice, încât tot ceea ce putem face este să râdem de ele; idei care nu se potrivesc deloc între ele, încât putem vedea clar faptul că persoanele care le susțin nu sunt echilibrate. În contrast, sunt cazuri în care nu suntem de acord cu o idee, dar putem vedea, din punct de vedere logic, motivul pentru care persoana în cauză o susține. Vedem cum o idee se leagă de o alta într-o manieră rațională, dar, în momentul în

care mergem înapoi pe firul lor, descoperim o idee fundamentală care este falsă și care stă la baza tuturor celorlalte idei greșite care au urmat-o. Aceste idei pot urma o logică, dar vor fi totuși greșite pentru că au pornit de la o premiză falsă.

Este important să ne gândim la aceste lucruri. Adevărul nu se contrazice pe sine, așa că, în cazul în care descoperim contradicții între ideile pe care le credem și Cuvântul adevărului (Biblia), atunci ceva trebuie schimbat. Unii încep să schimbe Biblia, dar în fiecare încercare de acest fel, trebuie mai degrabă să scimbăm ceea ce credem noi. În acest articol, pe măsură ce voi încerca să arăt o legătură dintre neprihănirea prin credință și adevărul despre Dumnezeu, am încrederea că vom fi capabili de a vedea logica ce leagă un adevăr de altul într-o secvență logică.

Ce este viața?

Nu există niciun om care poate oferi un răspuns desăvârșit la această întrebare. Dacă omul ar putea răspunde la această întrebare, atunci am fi putut deja să producem viața, dar tot ceea ce omul poate face este să descrie caracteristicile vieții și să arate modul în care aceasta se manifestă.

Și totuși, aceasta este o întrebare importantă pentru că, din nou și din nou, Biblia afirmă că problema omului este absența vieții. Omul este descris ca fiind mort și astfel având o mare nevoie de viață. Ni se spune că viața aceasta este cea care ne-a fost dată în Hristos Isus. Întrebarea este: ni s-a dat de fapt ceva real sau este numai un mod figurativ de a vorbi al Bibliei?

Atunci când cineva primește viața, ce primește de fapt? Spre exemplu, să ne gândim la Lazăr când era mort. Ce îi lipsea? Ce l-a făcut lipsit de simțuri, ce i-a deconectat mintea și funcțiile trupului, astfel încât a devenit asemenea unei pietre reci? Ce-i lipsea? O scânteie de electricitate, o gură de aer din plămâni? Știm că mai mult decât atât. Toată electricitatea și tot aerul din univers nu va readuce la viață un mort. Viața este un element pe care NUMAI DUMNEZEU îl are și pe care numai El îl poate oferi. Este posibil să nu știm ce este, dar știm că există și că este ceva foarte, foarte real.

Imediat ce o entitate s-a născut, știm dacă este sau nu vie datorită unor indicatori. În cazul animalelor, căutăm mișcări independente, răspunsuri la diferiți stimuli, ceva care să indice că respectiva ființă este capabilă de a îndeplini anumite funcții. Dacă aceste funcții sunt manifestate, atunci afirmăm că este vie și invers.

Diferite feluri de viață

Indiferent de ceea ce este viața, plantele, oamenii, animalele, insectele, păsările, peștii, microbii, cu toții o împărtășesc. Atunci când ajungem la definiția fundamentală a ceea ce este viața, pare că toate ființele împărtășesc aceeași viață. Scânteia de energie care există în furnică, există, de asemenea, și în om. Un lucru este sigur, și anume, faptul că viața se manifestă diferit în felurile organismelor și, în acest sens, am putea spune că sunt mai multe feluri de viață.

De la momentul nașterii, o pasăre se va comporta asemenea unei păsări, un pește asemenea unui pește, un câine asemenea unui câine și un om asemenea unui om. Există anumite comportamente care nu au nevoie de a fi învățate pentru că sunt inerente vieții, parte integrată din organismul care primește o asemenea viață. Cu alte cuvinte, viața nu este ceva care se învață sau care este dezvoltată, ci moștenită, prezentă de la naștere și care are în ea caracteristicile care vor determina modul în care organismul se va comporta, ce soi de creatură va fi. Indiferent de cât de mult va învăța și de cât de mult va încerca, un câine nu va fi niciodată pisică. În cel mai fericit caz, educarea unui câine pentru a se comporta asemenea unei pisici va rezulta numai într-un câine foarte confuz.

Viața fizică și cea spirituală

Viața spirituală poate fi înțeleasă în mai multe feluri, motiv pentru care este nevoie de a preciza la ce ne referim. Poate fi vorba despre starea ființelor spirituale, felul și calitatea vieții pe care acestea o dețin. Prin această definiție, toate spiritele posedă viață spirituală, inclusiv Dumnezeu, îngerii și demonii. Este un soi de existență care nu este fizică. Însă, nu aceasta este viața spirituală despre care discutăm aici.

Este posibil ca ființele omenești, în starea lor fizică, aici și acum, să primească un anumit fel de viață pe care o numim viață spirituală și chiar acesta este subiectul nostru. Dar cum definim această viață spirituală? În acest context, vorbim despre o anumită viață pe care Dumnezeu o oferă celor care Îl primesc pe Hristos. Această viață ne afectează la nivel spiritual, și anume, ne va influența mințile mai degrabă decât trupurile și acesta este motivul pentru care o numim viață spirituală. Această viață este un dar de la Dumnezeu prin Isus și nu poate fi obținută prin altă cale.

Pe măsură ce am înțeles mai bine neprihănirea lui Hristos, am realizat faptul că unul dintre cele mai importante lucruri pe care avem nevoie să le înțelegem este natura acestei vieți și cât de reală este. Și aș dori să adaug încă o întrebare: cum poate fi primită această viață și cum o putem obține?

Spiritul și viața sunt identice?

„După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă”. (Iacov 2:26) Ce face ca un om să fie mort? Biblia spune că absența spiritului. Acest lucru este în de acord cu ceea ce este scris în Geneza 2:7, referitor la modul în care primul om a primit viața. Este scris că Dumnezeu a suflat în nările lui „suflare” sau „spirit” de viață și asta este ceea ce a făcut ca omul să devină un suflet viu.

Cuvântul tradus prin „suflare” este ebraicul „ruach” care mai înseamnă de asemenea și „spirit”. Unii pot spune: „Ceea ce înseamnă este că Dumnezeu a declanșat procesul respirator pentru că ceea ce se afirmă aici este că Dumnezeu a suflat în nările lui”. Observați, însă, că în Ioan 20:22, Isus a suflat din nou asupra ucenicilor Săi, spunând „*primiți duh sfânt*”. A fost un aer ceea ce le-a dat în acel moment? Bineînțeles că nu. A fost viață. În cazul de față, era viață spirituală, mult mai mult decât respirația literală - mai mult decât aerul, mai mult decât idei și gânduri noi. Însă, gestul pe care l-a făcut pentru a reprezenta oferirea vieții ucenicilor Săi, a fost exact ceea ce Dumnezeu a făcut atunci când i-a dat viață lui Adam.

Biblia prezintă mereu Spiritul ca pe o ființă, ingredientul cheie care face ca o persoană să fie vie. Următoarele versete ilustrează acest lucru foarte clar: „*Și duhul ei s-a întors în ea, iar fata s-a sculat numaidecât. Isus a poruncit să-i dea să mănânce*”. (Luca 8:55)

„*Și, când a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul*”. (Luca 23:46)

„*Doamne Isuse, primește duhul meu!*” (Fapte 7:59)

În aceste versete, dar și în multe altele, putem vedea clar faptul că spiritul (indiferent de ceea ce este), reprezintă ingredientul vital care face ca o persoană să fie vie. Atunci când spiritul a dispărut, persoana este moartă, iar când spiritul revine, persoana revine la viață.

Evident că există mulți creștini care cred că spiritul este o entitate individuală care poate să-și continue existența într-o stare conștientă, chiar și după ce persoana a murit. Ei cred că, în ciuda încetării trupului de a mai funcționa, spiritul continuă să trăiască și să funcționeze pe un tărâm non-fizic. Această idee este falsă, nu este sprijinită de Biblie și stă la baza multor crezuri false ca învățătura ce afirmă că omul mort merge imediat în cer sau în iad pentru a arde veșnic sau că este posibil de a comunica cu morții sau că – o altă idee la fel de periculoasă – spiritul lui Dumnezeu este o persoană individuală, independentă de Dumnezeu și de Isus.

În încercarea de a combate aceste crezuri false, unii dintre cei care au îmbrățișat adevărul despre Dumnezeu, au mers într-o altă extremă. Ei limitează spiritul la simplele gânduri și idei, și neagă faptul că spiritul este un component format dintr-un fel de energie, un element literal pe care nu-l putem defini. Fie că o aleg pe una sau pe celalaltă, oamenii vor fi conduși pe calea pe care, în final, se vor îndepărta din ce în ce mai mult de adevăr.

Așadar, cu toate că nu putem defini viața, știm că avem viață, ceva foarte literal și real și că această viață se numește spiritul nostru. Acest lucru este, de asemenea, adevărat și în ceea ce-L privește pe Dumnezeu. Viața lui Dumnezeu este Spiritul Său.

Natura omului

Unul dintre principalele motive pentru care există o greșită înțelegere și dezacord la subiectul neprihănirii prin credință, este confuzia în ceea ce privește natura omului, motiv pentru care confuzia există și atunci când vine vorba despre problema reală a acestuia. Unii cred că problema omului este una fizică, motiv pentru care ei cred că soluția trebuie să fie una fizică. Ei cred că adevăratul motiv pentru care omul păcătuiește este acela că este slab, căzut, datorită trupului păcătos pe care l-a moștenit de la Adam. Ei cred că dacă, prin ajutorul lui Hristos, vom putea să punem aceste trupuri sub disciplină, vom fi capabili de a ne opri din a mai păcătui.

Dar adevărul este că natura omului are două laturi: cea fizică și cea spirituală. Omul posedă pe lângă trup, și spirit, o minte, pe lângă creier. Care este adevărata problemă a omului? Ce îl face sclav păcatului, un dușman al lui Dumnezeu: trupul sau spiritul? Trupul sau mintea? Observați ce ne spune Dumnezeu în Cuvântul Său:

„*Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună*”. (Romani 8:7)

Această afirmație este foarte clară. Problema omului este că are o minte firească, un spirit corupt care nu este capabil de a face binele. Chiar gândurile omului păcătos sunt rele, motiv pentru care îi este imposibil să facă binele. Problema nu este trupul lui, ci mintea. Problema omului nu este una fizică, ci una spirituală și trebuie rezolvată la un nivel spiritual, nu fizic.

„*Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile...*”. (Marcu 7:21)

Este adevărat că Biblia afirmă deseori faptul că trupul sau „carnea” este problema. Spre exemplu, în Romani 8:8, se spune că cei care sunt în „carne” nu pot să-I placă lui Dumnezeu. Însă chiar următorul verset, Romani 8:9 ne arată faptul că aici nu este vorba despre carnea și sângele în mod litarel, ci despre mintea sau spiritul firesc, căci ni se spune că „*voi însă nu mai sunteți în trup, ci în Spirit, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui*”. (Romani 8:9 KJV)

La fel, Romani 6:6 ne spune că „*trupul păcatului*” a fost distrus de legătura noastră cu Hristos. Este însă evident faptul că avem încă trupurile noastre, că suntem încă slabi și că încă suferim consecințele păcatului, chiar și după ce am devenit creștini. Așadar, este evident faptul că Biblia nu vorbește despre trupurile noastre literale

atunci când se referă la „*trupul păcatului*”, ci despre mintea firească, despre partea noastră spirituală, care constituie adevărata noastră problemă.

Natura vieții omului

Care este natura vieții omului sau a spiritului său? Prin natură, omul are o viață slabă, firească și coruptă în ea însăși. Nu este nimic din ceea ce omul ar putea face pentru a rezolva această problemă. Este ceva moștenit, este viața care i-a fost transmisă, transferată din generație în generație, de-a lungul a 6000 de ani. Natura noastră este legată de viețile noastre și, în momentul în care primim viață, primim și natura, motiv pentru care câinele se comportă ca un câine, porcul ca un porc datorită vieții pe care au moștenit-o. În același fel, omul se va comporta mereu ca un păcătos, având mereu tendința de a face răul, pentru că așa a fost născut. Are de-a face cu viața sau spiritul pe care l-a moștenit.

Atunci când înțelegem acest lucru, putem vedea, în mod clar, faptul că problema omului este natura sa sau ceea ce produce natura, și anume, spiritul sau viața pe care a moștenit-o. Atât timp cât omul va avea un spirit sau o natură firească cu care s-a născut, nu va fi niciodată capabil de a rezista păcatului. Este imposibil oricărei creaturi din univers să se comporte într-o manieră care este contrară naturii sale.

Religia falsă

Semnul tuturor religiilor false este încercarea de a rezolva problema omului la nivelul fizic. Întotdeauna a existat un efort de a schimba comportamentul omului prin mijloace exterioare.

Prin pedepsirea trupului, printr-o disciplină strictă, ritualuri și ceremonii, prin conformări exterioare, omul încearcă să-și rezolve problema naturii sale depravate. Dar acesta este un concept foarte, foarte greșit. El stă la rădăcina legalismului (religia care se bazează pe reguli), deoarece conduce la ideea că tot ceea ce are omul nevoie pentru a învinge păcatul este să-și aducă trupul în supunere față de un set de reguli prescrise.

Este nevoie să afirmăm din nou și din nou că problema omului nu este în exteriorul lui. Nu trupul lui are nevoie de o schimbare, ci spiritul sau mintea sa. Omul are nevoie de un nou spirit, are nevoie de mintea lui Hristos. Atunci, dacă avem nevoie de un nou spirit, de unde să-l luăm? Putem noi să-l creem? Îl putem noi dezvolta? Îl putem produce printr-un efort de o viață? Nu, nu, nu! Biblia afirmă că-l putem primi NUMAI ca un dar de la Dumnezeu. Această lucrare este una **supranaturală**, ceva ce este dincolo de abilitățile omului și, dacă dorim să obținem această minte nouă, trebuie s-o primim ca pe un dar de la Hristos, numai prin credință! Nu există nicio altă cale. Niciun efort din puterea omului nu poate transforma un păcătos într-un sfânt, nicio disciplină nu poate transforma o minte firească într-una spirituală. Trebuie să fie în exclusivitate lucrarea lui Dumnezeu prin Isus.

„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. ... Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. (Ioan 3:3-5)

Acesta este răspunsul la problema păcatului. Este singurul răspuns. Fiecare om care speră să aibă viață veșnică trebuie să fie născut din nou, pentru că aceasta este singura cale prin care păcatul poate fi biruit. Trebuie să fie născut din nou din spirit. Ce înseamnă asta? Amintiți-vă de faptul că spiritul este viața. **Spiritul omului este viața omului, iar spiritul lui Dumnezeu este viața lui Dumnezeu.** Ceea ce spunea Isus este că singura cale prin care omul poate scăpa de puterea păcatului și poate intra în împărăția lui Dumnezeu este de a primi propria viață a lui Dumnezeu sau spiritul Său. O viață care este complet diferită de a Sa este stricată.

Sunt mulți care se împiedică de acest adevăr minunat. Unii se opun ideii că omul poate fi literalmente părtaș de chiar viața lui Dumnezeu. Pentru ei, pare o blasfemie ideea că omul și Dumnezeu se pot împărtăși de chiar aceeași viață. Ei se tem că aceasta poate conduce la o înălțare a sinelui sau că poate îndrepta către panteism. Dar atunci când Cuvântul lui Dumnezeu afirmă ceva foarte clar, nu trebuie să ne fie teamă de a afirma acel adevăr. Mai degrabă ar trebui să ne temem de a-l respinge. Propriile noastre idei preconcepute sunt cele la care trebuie să renunțăm mai degrabă decât la aceste cuvinte ale lui Dumnezeu.

„Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug”. (Ioan 10:10)

„Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?” (1 Corinteni 6:19)

„Dar cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El”. (1 Cor. 6:17)

„Eu în ei, și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine”. (Ioan 17:23)

Sunt zeci de astfel de versete în Biblie care afirmă împreună același adevăr măreț. Creștinul devine, de fapt, copilul lui Dumnezeu, literalmente, pentru că el posedă, în mod literal, chiar viața lui Dumnezeu. Nu același lucru se întâmplă atunci când părinții au copii? Ei devin fiii și fiicele noastre pentru că primesc chiar viața noastră și acesta este motivul pentru care ei se comportă ca noi în atât de multe lucruri. Așadar, Cuvântul lui Dumnezeu ne

spune că acesta este chiar motivul pentru care noi ne comportăm asemenea lui Dumnezeu, și anume, pentru că avem viața Lui în noi, și aceasta este viața care nu comite păcat.

„*Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu*”. (1 Ioan 3:9)

Acesta este adevărul, prieteni. Omul nu biruiește păcatul pentru că încearcă să facă ceea ce este bine. El nu obține biruința prin luptă și eforturi împotriva ispitelor. „*Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac*”. (Romani 7:18)

Asemenea metode sunt inutile și frustrante. Ele nu pot conduce niciodată la biruință pentru că nu pot rezista naturii noastre. Singura speranță este să primim o nouă natură sau o nouă viață și asta este ceea ce ne oferă Dumnezeu, atunci când ne dă Spiritul Său cel Sfânt. Este chiar natura Sa, viața Sa desăvârșită care nu poate fi atinsă de păcat.

„*În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții*”. (Romani 8:2)

Cuvântul sau Duhul?

Aceasta este o altă întrebare importantă care are nevoie de un răspuns. Ce este ceea ce schimbă un păcătos într-un sfânt: Cuvântul lui Dumnezeu sau Spiritul lui Dumnezeu? Sau Cuvântul lui Dumnezeu este chiar Spiritul lui Dumnezeu? Bineînțeles că Isus a fost Cel care a spus: „*cuvintele pe care vi le spun sunt duh și ele sunt viață*”. (Ioan 6:63). Aceasta ar putea conduce la credința că Isus nu trăiește literalmente în poporul Său și că nu este viața lui Dumnezeu cea care literalmente este unită cu viața creștinului. Unii creștini cred că, prin lecturarea cuvintelor Bibliei, sunt schimbați. Primim gândurile din Biblie, iar ele ne schimbă gândurile astfel încât gândurile noastre devin ASEMENEA gândurilor lui Dumnezeu și asta înseamnă că avem viața lui Hristos. Înseamnă că gândim așa cum gândește El.

În Ioan 5:39 Isus a spus: „*Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine*”. Noi citim acest verset și gândim că Isus le oferea iudeilor porunca de a citi Scripturile. Dar sensul acestei afirmații este mai bine înțeles atunci când citim așa cum apare în original: „*Voi cercetați Scripturile ...*”. El comenta obiceiul lor de a cerceta Scripturile mai degrabă decât de a le porunci să le studieze.

De aici descoperim că iudeilor le făcea plăcere să studieze Scripturile. Dar care era scopul lor? Ei credeau că viața veșnică este în Scripturi. Ei credeau că, prin faptul că se hrăneau cu aceste cuvinte, obțineau binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar Isus le-a arătat adevăratul scop al Scripturilor: „*... dar ele mărturisesc despre Mine...*”. (Ioan 5:39)

Acesta este scopul Scripturilor: de a mărturisi despre Hristos. Iudeii citeau Scripturile gândind că, prin această lectură și prin faptul că memorau aceste cuvinte, obțineau viața. Însă cuvintele nu ne pot da niciodată viața. Scopul acestor cuvinte este acela de a ne îndrepta la Hristos, Cel care este adevărata Viață, Singurul care ne poate oferi viața veșnică. Așa cum spune Pavel în Galateni 3:24, „*legea ne-a fost dată ca îndrumător spre Hristos*”.

Așa că Isus a continuat astfel: „*Și nu veniți la Mine ca să aveți viața*”. (Ioan 5:40); „*Eu sunt calea, adevărul și viața*”. (Ioan 14:6)

Ce imagine tragică! Iudeii studiau și studiau Scripturile; ei puteau explica fiecare doctrină și se asigurau că memorau pasajele din Cuvânt, chiar să scrie anumite porțiuni și să le coasă pe veșmintele pe care le purtau sau să le agațe pe pereții caselor în care locuiau. Dar nu aveau chiar centrul a ceea ce citeau! Toată această învățătură avea un singur scop, și anume, de a-i conduce la Hristos. Și totuși, în timp ce îmbrățișau cuvintele care vorbeau despre Hristos, Îl respingeau chiar pe El Însuși, realitatea vie către care îi direcționau acele cuvinte. Pavel ne spune:

„*Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege*”. (Galateni 3:21)

Dar acest lucru nu este posibil. Cuvintele nu ne pot da viața. Indiferent cât de bine le memorăm, indiferent cât de mult timp ne gândim la ele, indiferent cât de frumos exprimă ele adevărul, cuvintele nu ne pot da viața. Numai Hristos Însuși, Cuvântul cel viu al lui Dumnezeu este Cel care ne poate da viața, dar nu prin sfat și educație, nici prin a ne inspira anumite gânduri, ci prin a implanta în noi sămânța propriei Sale vieți, propria Sa forță de viață, Spiritul Sfânt, făcându-ne astfel părtași de chiar viața lui Dumnezeu sau de natura divină. Acesta este motivul pentru care Pavel ne spune că „*litera omoară, dar spiritul dă viață*” (2 Corinteni 3:6), iar „*Domnul (Isus) este acel spirit*”. (2 Corinteni 3:17)

Cu siguranță eu nu afirm că Biblia nu este importantă. Trebuie să-o studiem, trebuie să-o înțelegem pentru că numai aceasta ne ajută să-L găsim și să ne ținem prinși de Isus. El și numai El este Cel care ne poate da viața.

Predicând aceste adevăruri, am pierdut câțiva prieteni, cu toate că ne-am și făcut alții noi. Cât de dureros este! Este greu să pierzi prieteni și mai ales atunci când s-au supărat datorită învățăturilor clare ale cuvântului lui Dumnezeu. Gândirea tradițională este atât de adânc înrădăcinată în mințile atâtor oameni, încât ei nu pot sau nu vor să gândească în afara opiniei generale. Ei resping cel mai frumos adevăr din Scriptură, pentru că nu se potrivește cu modul în care ei au văzut aceste lucruri în trecut.

„*Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o maramă peste inimile lor. Dar, ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, marama este luată*”. (2 Corinteni 3:15, 16)

Fie ca Tatăl nostru să ne ofere înțelepciune, sinceritate, minte deschisă și înțelegere pentru a ne întoarce la Domnul pentru ca acest vâl al greșitei înțelegeri să fie îndepărtat.

Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință

fragmente

- 9 -

G.C. Bevington

Afumătoarea plină cu remedii naturiste

Susțineam, într-o ocazie, o întâlnire în Kentucky. Am fost invitat într-un cămin pentru a înnopta, și pe la ora două am auzit o larmă groaznică jos. M-am ridicat și m-am oprit în capătul scârilor pentru a vedea ce s-a întâmplat. „Oh, frate Bevington; Lucy are crampe teribile”. Cu toate că le eram străin, căci aceea era prima noapte pe care o petreceam acolo, am coborât și am găsit-o pe bunica ieșind și intrând în afumătoare. Toți cei din casă făceau tot ceea ce le stătea în putință pentru a salva viața copilului. Iar ea era acolo, chircită de durere. Trei dintre ei încercau s-o țină, în timp ce doi încercau să țină cârpa fierbinte și toate celelalte pe care le preparase bunica în afumătoare. Mama s-a oprit răsucindu-și mâinile în agonie, spunând: „Frate Bevington, ce am putea face mai mult decât atât? Soțul meu este plecat în pădure după cai pentru a-l aduce pe doctor”. „Ei bine”, am spus, „soră, dacă o lăsați cu toții în pace și înlăturați toate remediile, este posibil ca Isus s-o vindece”. „Oh, frate Bevington, n-ar putea să trăiască nici măcar cinci minute fără aceste aplicații”. Așadar, în timp ce făceau tot ce puteau mai bine, bunica s-a oprit și a spus: „Domnule, tu ai văzut vreodată pe cineva vindecat?” Am spus: „Destui”. „Și eu am auzit de asemenea cazuri, dar n-am văzut nici unul. Nimeni de pe aici nu a apelat la calea aceea”, a spus ea. Și mă privea atât de insistent, ca și când ar fi făcut tot ce putea mai bine, iar copilul avea dureri de nesuportat. „Ei bine”, am spus, „dacă îndepărtați de la ea aceste remedii, veți vedea cu toții puterea lui Dumnezeu”.

Cu toții se temeau să se aventureze pe baza propunerii mele și vroiau să-i ajut pentru a o îngriji, dar am refuzat. Mama a spus: „Dar frate Bevington, dacă ne luăm mâinile de pe ea, se va arunca din pat și se va sinucide, iar noi vom fi acuzați de crimă”. „Ei bine”, am spus, „faceți cum credeți de cuviință”. Am părăsit încăperea, dar bunica m-a urmat sus și a spus: „Nu ne părăsi. Oh”, a spus ea, „aș vrea să văd că Isus o vindecă. Dar tu ești sigur că El o va vindeca dacă noi o lăsăm?” Ei bine, am văzut că nu aveau nici cea mai mică idee despre puterea lui Isus, încât am mers mai departe decât o făceam de obicei și am spus: „Da, bunică, o va vindeca, dar nu poate face asta acum pentru că nu există loc pentru El în camera aceea”. Așadar, bunica a mers în cameră și m-a condus și pe mine acolo, apoi a spus: „Acest om spune că Isus o va vindeca dacă ne dăm la o parte și îndepărtăm toate cârpele și cataplasmele”. La cuvintele acestea, mama a lăsat-o pe copilă, și-a încrucișat mâinile și a spus: „Oh, eu nu-mi pot asuma această responsabilitate. Oh, este prea mult pentru mine”. Și în tot acest răstimp, patru persoane se străduiau s-o țină pe copilă. Mi-am ridicat mâna, iar copila a căzut cu ochii închiși. Mama a spus: „A murit!”. Eu am spus: „Nu a murit. S-a liniștit numai”. Apoi am adăugat: „Acum luați de aici toate remediile acestea”. Bunica le-a strâns pe toate pe podea, și a format o grămadă cât jumătate de tufiș. Apoi i-am rugat pe toți cei ce se îndoiau, să părăsească încăperea. Nimeni nu a ieșit. Am întrebat: „Credeți cu toții că Isus o va vindeca pe copila aceasta?”. Unul dintre ei a răspuns: „Ei bine, nici unul dintre noi nu putem răspunde afirmativ, dar cel puțin nu-ți vom sta în cale. Tuturor ne-ar plăcea să vedem puterea lui Isus manifestată în vindecarea acestei copile suferinde”. Atunci am luat uleiul, am uns-o, am înălțat rugăciunea credinței și în 20 de minute a adormit.

Eu m-am întors în pat și, când doctorul a ajuns, a găsit-o dormind și a spus că nu avea nicio problemă. Nu a lăsat niciun medicament, cu toate că așa obișnuia. Când tatăl a intrat în casă, s-a repezit la ea, și-a pus mâinile pe ea și a spus: „E moartă, doctore”. Doctorul a râs. Nu văzuse pe nimeni vindecat până atunci. Era ceva nou pentru el. Tatăl a trebuit să ducă o luptă până a crezut că era vindecată. Doctorul a plecat și toți au mers să doarmă, mai puțin tatăl. El nu se luptase ca ceilalți, așa că a rămas treaz pentru a-i chema pe ceilalți, căci nu putea nicicum să creadă că era vindecată.

Eu am urcat în cameră, m-am pus pe genunchi și am început să plâng de fericire și să-L laud pe Isus pentru ceea ce făcuse. Apoi m-au chemat la micul dejun. Le-am spus să lase copila să se trezească și să meargă singură la bucătărie pentru a mânca bine; și când am intrat în bucătărie, am văzut-o acolo, simțindu-se mai bine ca niciodată. A sărit în picioare, m-a îmbrățișat și apoi a început să plângă, apoi să râdă de fericire. I-am spus că ar trebui să-L îmbrățișeze pe Isus, pentru că El o vindecase. „Ei bine”, a spus ea, „știu asta, dar tu ești singurul care ai avut credință că voi fi vindecată”.

După ce am mâncat, bunica a spus: „Frate Bevington, vino te rog”. M-a condus afară în ajumătoare și ce mi-a fost dat să văd... O grămadă de rafturi pline de tot soiul de remedii! Sărmana bunică: se muncise zile și săptămâni întregi, toamna, pentru a strânge toate acele rădăcini, ierburi, frunze și coji – toate pentru persoanele cu dizabilități sau pentru cei bolnavi. Apoi a spus: „Adio!”; a privit în sus și a adăugat: „Isus, dacă ai putut să o vindec pe Lucy, atunci poți și vrei să ne vindec pe toți”. Apoi a adăugat: „Frate Bevington, te rog, să le scoți pe toate afară, pentru că vreau să fac un foc mare cu ele”. Am spus: „Bunică, ești sigură că te vei încrede în Isus, pentru că eu nu voi rămâne aici!”. Ea a răspuns: „Da! Am văzut ceea ce n-am văzut niciodată în viața mea și mă voi încrede în Isus”. Am întrebat-o: „Atunci chiar vrei să le scot pe toate afară?” „Da!”. „Dar n-ar fi mai bine să-l întrebăm și pe fiul tău, pe tatăl lui Lucy?” „Ei bine, dacă vrei poți să vorbești și cu el, dar te asigur că nu are nicio obiecție”. Așa că am mers în hambar și i-am spus: „Mama ta m-a rugat să scot afară toată farmacia aceea din afumătoare și să fac un foc cu ele. Tu ce zici?” El a urcat în casă pentru a vedea cum se simte Lucy, și a găsit-o în leagăn, râzând. Ea i-a spus: „Oh, tată, niciodată nu m-am simțit ca acum. Știu că Isus m-a vindecat”. Așa că am revenit în hambar, iar el mi-a spus să fac ce îmi spusese bunica, așa că am avut plăcerea de a rupe toate acele rafturi și cutii din marea

farmacie; iar Lucy, cu fața radiind, a aprins focul. Ne-am bucurat cu toții. I-am mai revăzut de câteva ori și mi-au spus că bunica nu a mai strâns niciodată plante de atunci. Lucy s-a simțit foarte bine și a mers la școală, ceea ce nu putea să facă înainte. Oh, mulțumiri fie aduse Marelui nostru Medic! Amin!

Mânuța arsă

Într-o ocazie, susțineam o serie de întâlniri în Willard, Kentuchy, fostul cămin al fraților Fleming. Mama lor trăiește încă acolo. Am fost invitat de familia Ison la ei acasă, familie pe care nu o cunoșteam. Am călătorit într-o trăsură, iar soția ținea un felinar mare pentru a evita gropile. La un moment dat, soția sare din trăsură cu copilul. Felinarul era fierbinte, iar copilul l-a atins cu mânuța și s-a ars foarte rău. Am lăsat catării afară și am intrat în casă. Copilul țipa teribil, iar mama era disperată. Fetele încercau să facă ceva, dar fără succes. Am spus: „Soră (cu toate că nu știam cum vor reacționa), cei apropiați vouă au prezentat vreodată un astfel de caz înaintea lui Isus?” Mama plângea teribil la țipetele acelea, și a spus: „Crezi că Isus poate să-l vindece?”. Am spus: „Da!”. Atunci mi-a dat copilul și s-a așezat calmă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Mi-am pus mâna pe mânuța arsă și în șase minute copilul a adormit. Toată slava să fie lui Isus.

Îmi amintesc atât de bine cât de aproape am fost de a cădea într-o capcană a lui Satan. Când m-am gândit pentru prima oară să-i vorbesc mamei copilului despre vindecare, el mi-a sugerat să o iau mai ușor cu oamenii aceștia care îmi erau necunoscuți și care mă puteau interpreta greșit. Pentru o clipă am ezitat, dar apoi m-am depărtat repede de acel gând. Pentru că nici unul dintre ei nu era convertit atunci, mi s-a sugerat că ar trebui s-o iau cu binișorul, căci ei nu puteau înțelege sfințirea. Satan a început să-mi spună că ei nu erau convertiți. Dar eu am încercat și, în câteva clipe, am aflat că amândoi erau mântuiți și râvneau după sfințire. Așadar, vedeți? Satan folosea o strategie. Copilașul a dormit bine toată noaptea. Următoarea dimineață pielea căzuse de pe mână; dar copilul nu s-a mai plâns niciodată de durere. Slavă lui Dumnezeu pentru asemenea biruințe! Părinții și două dintre fiicele lor au primit sfințirea înainte ca eu să plec.

Știm toți că efectul și cauza sunt inseparabile. Acolo unde există un efect, știm că și cauza este aproape. Unul dintre motivele pentru care nu-L lăsăm pe Isus să ne vindece este lipsa sfințirii, căci atunci când am murit pe deplin față de sine, atunci suntem morți și față de lumea aceasta și față de tot ceea ce ne înconjoară, și putem să avem încredere în Dumnezeu în orice.

Și animalele ascultă!

Vindecarea ajută în multe feluri. Susțineam o întâlnire în Indiana, și acolo erau două surori necăsătorite, care știau să cânte foarte frumos, erau primele în lucrarea misionară și aveau caractere minunate, cu o influență foarte bună asupra celor cu care se întâlneau. Prima întâlnire a avut loc duminică dimineață. Erau acolo, la postul lor. Am observat că erau de un mare ajutor. Duminică seara nu au venit, și nici luni seara. Așa că am mers la ele pentru a vedea ce s-a întâmplat. „Ei bine”, au spus, „frate Bevington, noi locuim împreună cu mama și trăim din vânzarea laptelui și a untului, iar vacile nu ajung acasă în timp util pentru a le putea mulge și apoi să ajungem la întâlniri”. Am spus: „La ce oră ar trebui să ajungă vacile ca să aveți suficient timp pentru a ajunge la întâlniri?” „Oh, ar trebuie să ajungă aici mult mai devreme decât vin de obicei, așa că nu putem ajunge”. Am spus: „Eu nu asta v-am întrebat. Vă rog să-mi răspundeți la întrebare”. „Ei bine, frate Bevington, știu, dar ele nu vin niciodată”. „Am înțeles asta. Acum vă rog să-mi răspundeți la întrebare. Când ar trebui să ajungă aici?” „Oh, ei bine, nu are niciun sens să vorbim despre asta pentru că nu vin niciodată mai devreme”. „Am înțeles asta. Acum vă rog să-mi răspundeți la întrebare”. „Oh, ei bine, ar trebui să ajungă aici la ora 17:00”. „Bun, asta era ceea ce vroiam să aud. Acum: au clopot?” „Da, încă unul mare”. „Ei bine, vă rog să ascultați cu atenție la ora 16:45 și-l veți auzi”.

Am mers la mine în cameră, m-am pus pe genunchi și am spus: „Acum, Tu știi, Doamne, că este nevoie de fetele acestea la întâlniri, căci ele mă ajută mult și contribuie la bunul mers la întâlnirilor. Așa că, Te rog, să ajungă clopotul acela la o distanță suficientă ca ele să-l audă la ora 16:45”. Am tot continuat să mă rog, căci era ora 14:00 când m-am pus pe genunchi. La ora 16:30, una dintre fete a spus râzând: „Ei bine, timpul aproape s-a scurs”. Cealaltă a spus: „Oh, crezi că vacile alea vor fi aici la 16:45 sau pe undeva prin apropiere încât să le auzim?” „Ei bine, ne-a spus să ascultăm, și nu pierdem nimic dacă ascultăm, așa că am să ies și am să deschid poarta”. Așa că, după ce a deschis poarta, s-a uitat spre pădure și iată, spre surprinderea ei, a auzit clopotul și a strigat-o pe sora ei. Ea a ieșit și a spus: „Ei bine, se pare că apar”. M-am uitat la ceas. Era chiar 16:45.

Au venit împreună la întâlnire și au istorisit această experiență care i-a însuflețit pe toți. Vacile au venit la ora 16:45 în fiecare zi, pe tot parcursul întâlnirilor și au transmis un mesaj mai puternic decât a făcut-o Bevington, căci vestea s-a împrăștiat și toată lumea a venit să-l vadă pe cel ce a reușit să aducă acasă vacile la ora aceea atât de neobișnuită. Nu am mai încercat niciodată așa ceva înainte, și nici după aceea; dar, dacă Dumnezeu mi-ar spune să repet această experiență, aș face-o.